

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **D. M.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Annou Pavlíkovou
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci dne 6. 10. 2025, zaevidované pod sp. zn. OAM-428932/DO-2025

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 6. 10. 2025 žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením jeho žádosti o dočasnou ochranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 900 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Anny Pavlíkové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá určení, že zásah žalovaného, který dne 6. 10. 2025 žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo „Lex Ukrajina“), byl nezákonný. Současně požádal, aby soud přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením této žádosti. V žalobě uznal, že v roce 2022 získal dočasnou ochranu v Itálii. Později se však vrátil na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že mu bylo při odjezdu z Itálie sděleno, že jeho dočasná ochrana byla zrušena. Poukázal rovněž na to, že dle vydaného dokladu byla dočasná ochrana platná maximálně do 4. 3. 2023, kdy už však žalobce v Itálii nepobýval. O její prodloužení nežádal.
2. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, neboť žalobce dříve získal dočasnou ochranu v Italské republice, a současně bylo učiněno prohlášení podle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina.
3. Podle žalobce je nové ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) v rozporu s unijním právem a nelze jej proto aplikovat. Žalobce má za to, že toto nové ustanovení, jež má dle zákonodárce reagovat na nyní již konstantní judikaturu správních soudů stran rozporu § 5 odst. 1 písm. c) a d) s unijním právem, je s unijním právem taktéž v rozporu. Odkázal na judikaturu Soudního dvora EU (rozsudek ze dne 27. 2. 2025, Krasiliva, C-753/23) a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, (všechna citovaná soudní rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dle žalobce ze Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), neplyne, že by státy měly mít možnost zasílat Evropské komisi oznámení o hrozícím vyčerpání kapacit a že by pak bez dalšího mohly žádosti o dočasnou ochranu odmítat. Směrnice tak nepředpokládá přístup, který zvolila ČR, reakce na případné vyčerpání kapacit má vzejít ze strany orgánů Unie. Oznámení dle § 3 odst. 3 Legis Ukrajina je tak dle žalobce bez právního významu. Současně poukázal na to, že se členské státy dohodly na neuplatňování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, unijní právo tak dle žalobce neomezuje druhotné pohyby držitelů dočasné ochrany.
4. Žalobce v rámci žaloby dále podal návrh na vydání předběžného opatření, na jehož základě by byl legálně strpěn na území České republiky po dobu vedení soudního řízení před zdejším soudem. Tomuto návrhu soud vyhověl usnesením ze dne 5. 1. 2026, č. j. 11 A 172/2025-27.

2. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že žalobce figuruje v Platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform, též „TPP“) jako držitel dočasné ochrany v Italské republice. Dále poukázal na to, že toto sám žalobce potvrdil, když do žádosti potvrdil, že požádal o dočasnou ochranu v Itálii a také tam oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany získal. Žalovaný proto žádost vyhodnotil jako

nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Nadto žalobce podal žádost poté, co žalovaný učinil prohlášení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina. Nový důvod nepřijatelnosti žádosti podle písm. f) není v rozporu s právem EU. K tomu žalovaný zopakoval mj. ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 18 A 38/2025, 18 A 61/2025 či 11 A 97/2025), jimiž zpochybňoval judikaturu, která dospěla k nezákonnosti jeho postupů podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. Závěrem žalovaný odkázal také na nové recitály Prováděcího rozhodnutí Rady, které mají podpořit jeho právní názor.

3. Posouzení věci soudem

6. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
7. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, žalovaný s tím výslovně souhlasil, žalobce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas, když na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagoval [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud sám neshledal potřebu ve věci nařídit jednání, neboť o skutkových okolnostech věci, jež byly podloženy i listinnými podklady obou stran, nebylo mezi účastníky řízení sporu. Vzhledem k tomu, že posouzení důvodnosti žaloby závisí na vyřešení ryze právní otázky, vzal soud shodná tvrzení účastníků za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
8. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož Soudní dvůr EU (dále též „SDEU“) ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. V kontextu řečeného je tudíž § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto soudní výlukou dle uvedeného ustanovení neaplikoval.
9. Městský soud přitom vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, ve kterém NSS rovněž shledal, že „výlučka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasnou ochranu toto právo nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat.“ (bod 25). Stejného názoru je také další judikatura (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37, či usnesení NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44).
10. Žaloba je rovněž včasná a byla podána osobou k tomu oprávněnou.
11. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených

podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

12. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (v Itálii). Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou.
13. Podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. *ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z bromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejní Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*
14. Podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
 (zvýraznění doplnil soud)
15. Jakkoli se totiž v této věci soud řeší nepřijatelnost žádosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, na tento důvod nepřijatelnosti je třeba – i s ohledem na jeho vymezení – nahlížet v souladu s dosavadní judikaturou k důvodům nepřijatelnosti podle písm. c) a d) téhož ustanovení. Ostatně i žalovaný ve vyjádření k žalobě omezil většinu svých argumentů na to, že z práva EU neplyne právo žadatelů přemístit se do jiného členského státu (sekundární pohyb).
16. Jelikož je zjevné, že si žalovaný dosud neosvojil závěry dosavadní judikatury k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, soud mu i v kontextu nynějšího případu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci *Krasilova*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích z 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a mnoho dalších. Zdejší soud již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky z 23. 4. 2025, č. j. 10 A 6/2025-61, z 30. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38, z 13. 6. 2025, č. j. 11 A 55/2025-37, nebo z 21. 10. 2025, č. j. 11 A 118/2025-33 a 11 A 119/2025-24). Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožnil a v podrobnostech na ně již v mnoha rozsudcích odkázal. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.
17. Ty samé důvody, které žalovaný namítal proti závěrům soudů o nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, přitom provází i nynější případ. Přestože žalovaný shledal žalobcovu žádost nepřijatelnou podle nového důvodu nepřijatelnosti [§ 5 odst. 1 písm. f)

lex Ukrajina], na posouzení žaloby plně dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Ta se uplatní proto, že § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina stejně jako důvody nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) vylučuje z věcného přezkumu žádosti cizinců, kteří *jsou* nebo *byli* držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (**první podmínka**). K této původní (byť formulačně upravené) podmínce pak v podobě nepřijatelnosti podle písm. f) přibyla další nová (svou povahou kumulativní) podmínka, aby žádosti o dočasnou ochranu, která splnila první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina, kterým Ministerstvo vnitra vyrozumělo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (**druhá podmínka**).

18. Nejdříve stručně k **první podmínce**. První část § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správním orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v TPP jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
19. Žalobce tak mohl dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobce tedy splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí (v opačném případě by mu ostatně dočasná ochrana v Itálii udělena nebyla). Svědčí mu tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž mu podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohl realizovat.
20. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382. Z aktualizačního rozhodnutí ani z jeho preambule neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobce mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Žalobce přiznává, že dočasnou ochranu v Itálii získal, přičemž ale současně uvedl, že v současné době již netrvá. Je přitom možné, že dočasná ochrana v Itálii bude ukončena, pakliže žalobce získá (či o ni jen požádá) dočasnou ochranu v ČR. Není tak jasné, zda žalobci v okamžiku podání žádosti o udělení dočasné ochrany stále náleželo povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Itálii. Okolnosti trvání dočasné ochrany proto musí být blíže zjišťovány a nelze se spokojit pouze s údajem v TPP.
21. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí Rady zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k požívání

dočasné ochrany ve více členských státech (rozsudky NSS z 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, bod 14, nebo z 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 180/2025-25, bod 7). NSS nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému ukládá, aby v těchto případech prověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá, aby žadatele poučil o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě, případně zda žadatel učinil kroky, aby se práv z dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal (rozsudky NSS č. j. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42).

22. Žalobce tak úspěšně zpochybnil již první z podmínek, která musí být podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina splněna, aby žádost mohla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Soud se pak věcně nezabýval splněním druhé z podmínek, o jejímž naplnění nebylo v této věci sporu.
23. Soud nicméně nad rámec výše uvedené argumentace odkazuje na posouzení **druhé** z podmínek např. v rozsudku zdejšího soudu z 10. 11. 2025, sp. zn. 18 A 102/2025. V tomto případě žalobce rovněž vznesl argumentaci, kterou napadal nově vložený důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Ani tento nový důvod nemohl podle zdejšího soudu zvrátit bytelné základy dubnové judikatury. Není zřejmé, proč by oznámení o riziku vyčerpání kapacit mělo mít vliv na judikaturou dovozené závěry o možnosti druhotného pohybu držitelů dočasné ochrany. NSS tuto možnost dovodil z čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a současného vyloučení aplikace č. 11 směrnice o dočasné ochraně. Na tom se nic nezměnilo, změnila se pouze vnitrostátní úprava, která však musí být v souladu s právem EU (rozsudek zdejšího soudu z 24. 10. 2025, č. j. 15 A 128/2025-19, bod 26). Žalovaný nemůže využitím nového důvodu vázaným na tutéž podmínku, kterou soudy opakovaně odmítly, nadále plošně odmítat žádosti pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení.
24. Městský soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2025, č. j. 5 Azs 248/2025-18. V něm kasační soud uvedl, že: *„Je zřejmé (a alarmující), jak konstatoval i městský soud, že stěžovatel stále nehodlá, též dle svých veřejných vyjádření, tuto ustálenou judikaturu akceptovat, a to ani po dvou předchozí kolech svých neúspěšných kasačních stížností. Výsledkem této jeho libovůle a porušování základních principů právního státu je též (formálně poslanecký) pozměňovací návrh, jímž byla výše citovaná ustanovení do zákona č. 65/2022 Sb. vložena a který představuje další neúspěšný pokus stěžovatele tuto ustálenou judikaturu negovat a nadále bránit tomu, aby se oprávněné vysídlené osoby (držitelé dočasné ochrany), které byly původně registrovány k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, domohly v České republice svých práv.“* (bod 19). S tímto názorem se městský soud ztotožnil.

Závěr a náklady řízení

25. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobce na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před označením žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné.
26. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobce disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne ex lege analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) lex Ukrajina. Pokud žalobce nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět její žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže

naopak bude žalobce disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) lex Ukrajina, pak žalobce náležitě poučí o jeho právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobce neučinil.

27. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady sestávají z odměny za zastupování advokátkou, která ve věci učinila dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž za každý z nich jí náleží částka 4 620 Kč (§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Zástupkyni žalobce náleží i mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny návrh na předběžné opatření (§ 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Dále zástupkyni přísluší náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Zástupkyně žalobce nedoložila, že by byla plátkyní DPH, proto soud výslednou částku nepovýšil o příslušnou sazbu daně. Celkem tedy žalobci náleží na náhradě nákladů řízení 10 140 Kč ($2 \times 4\,620 + 2\,310 + 3 \times 450$).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. února 2026

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu